

ואם את אמר שהשמעת השקלים תעשה באדר הראשון הא עד כדון [עדיין] אית בשתא שיתין יומין [ישנם שישים יום] עד א' ניסן, ויאמר אדם לעצמו עדיין יש לי שהות הרבה להביא שקלי, ומתוך כך יפשע ולא יביא.

ועל כן תיקנו שישמיעו בא' באדר השני שהוא שלושים יום קודם הזמן, ויזדרזו להביא שקלו.

וכן נכונים דברי רבי יהושע בן לוי במה שאמר שהשמעת הכלאים גם היא נעשית באדר השני.

כי כלום אמרו באחד באדר יוצאין אף על הכלאים, וכי לא כדי שיהיו הצמחין ניכרין ויראו אם יש בהם כלאים.

ואם אומר את שבאדר הראשון מכריזין על הכלאים עד כדון [עדיין] אינון דקיקין [דקים הצמחים] ואינם ניכרים אם יש בהם כלאים. שהרי מטעם זה מעברין את השנה ומוסיפין אדר ראשון מפני התבואה שלא נתבשלה, כדתניא בסנהדרין [יא ב].

וכיון שכן, אין מקום להשמעת הכלאים עד אדר השני.

נתבאר בגמרא לעיל שטעם הכרות השקלים בא' באדר הוא כדי שיספיקו ישראל להביא שקליהם עד א' ניסן.

רבי חזקיה שאל: מעתה, שאמרת כי הכרות השקלים הוא כדי שיביאו שקליהם בעונתן, תיקשי:

אם כן, בני בבל הרחוקין הרבה מירושלים, ודרוש להם זמן רב להבאת שקליהם

לירושלים, עליהם להיות משמיעין על השקלים מראשו של חורף, כדי שיביאו ישראל שבבל שקליהן בעונתן עד א' ניסן, ותתרם גם עליהם תרומת הלשכה מן התרומה החדשה, בזמנה, באחד בניסן?

התיב רבי עולא קומי [לפני] רבי מנא על קושיתו של רבי חזקיה שבני בבל צריכים להשמיע על השקלים כבר מתחילת החורף:

והא תנינן להלן בשלושה פרקים [זמנים] בשנה תורמין את הלשכה. שהיתה במקדש לשכה גדולה שלתוכה הכניסו את כל השקלים שתרמו ישראל. וכשנטלום לצורך קניית הקרבנות לא היו נוטלים את כל השקלים בבת אחת לצורך קרבנות כל השנה, אלא ג' פעמים בשנה היו תורמין את הלשכה,

א. בפרום הפסח [היינו ט"ו יום קודם הפסח]

ב. בפרום העצרת [חג השבועות]

ג. בפרום החג [חג הסוכות].

והמשיך ואמר ליה רבי עולא: הרי מפני מה היו תורמין את הלשכה שלש פעמים, בשלשה זמנים, ולא בפעם אחת, בהכרח משום שלא היו הכל מספיקים לשלוח שקליהם שנגבו בחודש אדר עד א' ניסן.

נימר [ונאמר כך]: בפסח עדיין לא הגיעו כל שקלי ישראל מכל התפוצות אלא רק מהמקומות הקרובים לירושלים. ולפיכך:

אילין דקריבין [אלו הקרובים] מביאין שקליהן בפרום הפסח,

ואילין דרחוקין מביאין שקליהן בפרום